

Відчуження та радикалізація

Студентські протести, які паралізують університети по всій території США, стосуються не лише війни між Ізраїлем та ХАМАС

Студентські протести, які охопили університети по всій території США, стосуються не лише війни між Ізраїлем та ХАМАС. Навіть якщо гаряча риторика зосереджена на цьому питанні, більшість протестуючих студентів мало що знають про конфлікт, його історію та наслідки для міжнародної політики. Мало хто з них глибоко переймався цим питанням до жахливої атаки ХАМАС на ізраїльтян 7 жовтня 2023 року і мілітаристської відповіді ізраїльського уряду. Мотивацією протестів є дві історичні тенденції, які з'явилися набагато раніше за поточну ситуацію: відчуження та радикалізація.

Відчуження між студентами університетів – як у США, так і в інших країнах – і старшими поколіннями є більшим, ніж між їхніми попередниками. Критично важливі роки їхнього соціального та емоційного розвитку були зіпсовані пандемією COVID-19, оскільки в цей час вони були змушені спілкуватися лише онлайн, а не особисто. Вони налагоджували зв'язки з іншими молодими людьми, які перебували в подібній життєвій ситуації, але не будували стосунків з учителями, тренерами, керівниками чи іншими дорослими наставниками. Вони почувалися самотніми і покинутими. А колективне бажання багатьох суспільств забути про пандемію коронавірусу свідчить про те, що вони не можуть говорити про її наслідки. Студентська реальність заперечується більшістю дорослих, що робить їх цинічними. Я бачу це у своїх власних студентах, талановитих, але дещо безнадійних.

У багатьох студентів є відчуття, що вони є мішенню для політиків у власній країні

Цинізм і зневіра породжують гнів (а іноді й насильство), оскільки багато студентів, коли стикаються з труднощами, відчують, що вони є мішенню для політиків у власній країні. Раніше я писав про те, що Республіканська партія веде війну проти університетів щонайменше десять років. Виборні посадовці, такі як спікер Палати

представників Майк Джонсон, представник Еліс Стефанік, сенатор Тед Круз, губернатор Флориди Рон ДеСантіс і його техаський колега Грег Ебботт, критикують викладачів і студентів за те, що вони виступають проти расизму і за гендерну рівність, хочуть списати непомірні кредити на навчання і вимагають доступу до безпечних абортів. Позиція Республіканської партії діаметрально протилежна тому, що думає переважна більшість студентів коледжів.

Саме тому республіканці по всій Америці створюють бар'єри для участі молодих людей у політиці. Республіканці просто не хочуть допустити їх до голосування, а якщо вони все ж таки голосують, то часто заявляють про «шахрайство». Деякі приклади перешкоджання виборцям є особливо показовими: такі штати, як Флорида або Техас, вимагають від виборців реєструватися за місяць до голосування з підтвердженням постійного місця проживання, що є складним завданням для багатьох студентів. Джеррімендерінг також означає, що виборчі округи створюються і змінюються таким чином, що сільські райони зі старшим електоратом перепредставлені, а міські райони з молодшим електоратом недопредставлені. Крім того, у Флориді, Техасі та інших штатах США місця для голосування обираються ближче до літніх виборців і далі від університетів та житлових районів у центрі міста. По всій країні республіканці також хочуть обмежити дострокове голосування та голосування поштою – саме ті гнучкі варіанти голосування, якими полюбують користуватися молоді люди, які працюють та навчаються на денній формі навчання.

*Демократична партія
також не змогла
заручитися підтримкою
молоді*

Відчуження від республіканських політиків сприяло поширенню недовіри студентів до університетських лідерів, які часто зазнають тиску з боку республіканців (як це сталося зі звільненням президентів Гарвардського та Пенсильванського університетів) або вимог донорів, пов'язаних з республіканцями. Студенти майже всюди звинувачують керівників університетів у тому, що вони поступилися інтересами, дозволили зневажати і позбавляти права голосу молодих, освічених громадян.

На жаль, Демократична партія також не змогла заручитися

підтримкою молоді. Проблема не в тому, що демократи займають позиції, які відштовхують молодь, а в тому, що в партійній структурі домінують старші політики. В очах молодого покоління політики-демократи – це безпринципні зануди, які не мають жодного зв'язку з їхнім життям. Для студентів президент Джо Байден – порядний, але старий чоловік, скоріше політичний виконавець, ніж моральний лідер у питаннях, які хвилюють молодь: зміна клімату, соціальна справедливість і гуманізм.

Саме у цьому контексті війна між Ізраїлем і ХАМАСом так сильно впливає на протести. Незважаючи на надзвичайне насильство і страждання на Близькому Сході, багато студентів коледжів розчаровані майже безумовною підтримкою Ізраїлю з боку Сполучених Штатів. Чому президент-демократ не може використати свій вплив сильніше, щоб змусити ізраїльський уряд змінити свою поведінку в Газі, де цивільне населення голодує в ці дні? Чому демократичний президент не в змозі чинити тиск на своїх арабських союзників – передусім Єгипет і Саудівську Аравію – з метою надання допомоги цивільному населенню? У сприйнятті студентів, які не знайомі зі складними хитросплетіннями міжнародної політики, Білий дім грає в стару гру в світі, який стикається з новими нагальними проблемами.

Сьогодні, як і в 1960-х роках, протести в кампусах є формою вираження позаполітичної опозиції

Між республіканцями та демократами – лише ці два варіанти є в політичній системі США – молоді люди відчують себе безхатченками. Вони радикалізуються, бо переконані, що повинні знайти нові способи висунути свої вимоги в обхід партій. Сьогодні, як і в 1960-х роках, протести в кампусах є формою вираження позаполітичної опозиції. Студенти хочуть витіснити республіканців і змусити демократів рухатися вліво. Заклик до «позбавлення власності» спрямований на послаблення влади банків і фінансових інтересів всередині Демократичної партії та забезпечення більшого впливу пересічних громадян. Заклики до припинення підтримки Ізраїлю є частиною порядку денного, який має на меті зміщення зовнішньої політики США від традиційних союзників і від реальної політики.

На жаль, радикальний імпульс часто проявляється як антисемітизм,

що заслуговує на засудження. Багато протестувальників у коледжах наївно вважають американських євреїв основним компонентом істеблішменту Демократичної партії і, таким чином, причиною опору партії більш прогресивним імпульсам. Давні зв'язки Байдена з Ізраїлем, схоже, підтверджують цей хибний погляд на речі. Протестувальникам здається, що саме «євреї» перебувають при владі у Вашингтоні та Єрусалимі, а отже, несуть відповідальність за блокування змін, яких вони відчайдушно прагнуть. Багато студентів висловлюють цю думку персоналізованою, образливою і загрозливою для всіх євреїв мовою.

*Протестні реакції
дедалі більше
закручуються в спіраль
гніву, антисемітизму і
наси́льства*

Ліберальні та консервативні євреї обурені антисемітизмом, який вони бачать в університетах. Республіканці використовують антисемітизм протестувальників, щоб знову засудити студентів та університети. Вони чинять тиск на адміністрації університетів і закликають їх застосувати силу проти протестувальників, одночасно вихваляючи поліцейських, які розганяють студентів. Розгін ще більше відштовхує і радикалізує молодь, а протестні реакції дедалі більше закручуються в спіраль гніву, антисемітизму і наси́льства.

Історикам це все дуже добре знайоме. Такий цикл протесту і реакції у ситуаціях, коли нинішні інститути влади і впливу не задовольняють базових потреб амбітних і добре освічених членів суспільства. Молоді люди відчують себе ізольованими, непередставленими і загнаними в глухий кут. Вони вважають, що можуть домогтися змін, лише кинувши виклик інституціям. І саме це вони роблять. Старші та авторитетні члени суспільства можуть співчувати їм у певних питаннях, проте все одно тримаються за нинішні інститути, виступають проти важливих реформ і, зрештою, викликають поліцію.

Замкнуте коло можна розірвати лише тоді, коли до влади прийде нове покоління, готове працювати над реальними реформами. Саме так сталося в багатьох суспільствах після 1960-х років: із закінченням війни у В'єтнамі в період «розрядки» та Ostpolitik. Сьогодні ми потребуємо подібних реформ у політиці та силових структурах. Адже повернути часи до пандемії чи до 7 жовтня неможливо.

Джеремі Сурі

Джеремі Сурі (Jeremi Suri) – американський історик, викладає в Техаському університеті в Остіні. Він також є автором численних книг.

